

Joanna Fligel

Blurb dla dziewczyny z mostu

*Może na jakiejś niewidocznej gwieździe
Jest niebo dla samobójców?
– Pablo Neruda*

kiedy spadałaś, widziało cię kilku kierowców.
jeden zahamował, drugi nie i w tym momencie
otworzyłam oczy. wsłuchiwałam się w piski,
w głowie, lecz te zewnętrzne stawały się coraz
głośniejsze. twoje życie wyło na alarm,
zagłuszyło moje. nadleciał helikopter,
potem straż rzeczna, nurkowie, pogotowie
i dzieje się, niestety (jak w arabskim przysłowiu):
najbliższą z rzeczy jest śmierć, najdalszą – nadzieja.

policja wieczorem rozsyła komunikat:
o dziewiątej trzydzieści utonęła biała,
młoda kobieta. czy ktoś zauważył,
że zniknęła z jego życia, pyta,
zanim pojawiłaś się w moim?

a ty wyszłaś w przerwie (może śniadaniowej),
aby w końcu zamieszkać na niewidocznej gwieździe.

Trzecia

Kiedy marzną stopy myślę o nich więcej.
Jestem ta najśłabsza. Nie urodzę córki.
Przepraszam kochanie. Obiecanej latem,
kiedy moje stopy owiewane ciepłem

nie marzły mi wiecznie. Kaszlę od tygodnia.
Wysłałam gdzieś bez golfa. One wyszły w lutym.
Chodaki za buty, w pasiastych sukienkach,
jestem taka miękka, jestem taka miękka.

Babki we mnie płaczą. Jedna, druga. Trzecia.
Krzyczę po niemiecku, mam zadartą kieckę,
wiem jak śmierdzą Ruski, piersi rwą spod bluzki,
wszystko mam na wierzchu, wszystko mam na wierzchu,

wzięło mnie trzech wespół. Przepraszam kochanie.
Nie urodzę córki obiecanej latem.
Nie dotrzymam zatem.

Martusia

Nie wiem, jak to jest stracić mamę w szóstej klasie
i dziewictwo na klatce schodowej z żołnierzem.
Mieć brzuch i nie mieć dziecka.

Wiem, jak to jest; zdążyć przed gniewem,
zamknąć się w łazience, leżeć na posadzce,
nadsłuchiwać, czy udało się uciec matce.

Nawijam włosy na różowe wałki, by rano potrząsać
loczkami jak ty. Dwa aniołki z pierwszej ławki.
Nie brakuje nam skrzydeł.

Wznosimy się ponad wszystkich, z którymi przyszło,
czy nie przyszło, nam mieszkać. Codziennie,
aż do zmiernych.

Bywa, że spotykamy się na cmentarzu. Odwracamy

twarze w przeciwne strony świata. Nie lubimy siebie,
gdy każda odnawia przeszłość.

Już nie dowiem się; jak traci się matkę w szóstej klasie,
dziewictwo na klatce schodowej z żołnierzem.
Mieć brzuch i nie mieć dziecka.

Ty wiesz; jak to jest być szybką, zamknąć się w łazience,
leżeć. Mam jeszcze wosk w skrzydłach. Ty nie
musisz nadal skręcać włosów.

Tamara

Tamara jest dwuadresowa
choć imię sugeruje trzeci adres
Tamarze wybrał imię ojciec
na cześć kobiety
z którą nie mógł mieć dzieci

Tamara płodzi wiersze
jak pieczarkarnia pieczarki
na wyższych i niższych poziomach
z lubością zapisuje każdy epizod
Jest tak efektywna jak
afektywna

Kiedy przestaje pisać leży
leży i patrzy patrzy i leży
leży i leży nie śpi i patrzy
patrzy nie widzi nie widzi
nic nie widzi nic nie może
zapisać

Tamara ma iskrę bożą
i sole litu w apteczce
których nie chce połykać
Nie będzie leczyć się przecież
z poetyckich uniesień

Nawroty, czyli o Ewce z pierwszego piętra, której nie boją się tylko gołębie

W marcu Ewka zostaje Chrystusem.
Zbija deski, nabija gwoździe,
potem siebie. Zmartwychwstaje
w połowie maja. Spotykam ją
na przepustkach ze szpitala.
Jest nieco zgaszona, nieco
grubsza. Siedzi na czwartym
stopniu. Czeka. Mówi
jak ją leczą z Boga.
I staje się. Ewce
błyszczą oczy.
Głosi:
Jestem Piotrem. Jestem Skałą.
Jestem Dobrem. Ty jesteś Tomaszem.
Może jestem. Może nawet jestem
Złem, z którym rozprawi się Ewka.

